

YOGAUPPROREN

Fredrik Frängsmyr

“Släpp dagen”, sa Stella så högt hon kunde och startade morgonpasset på yogafestivalen Burning Sands genom att sträcka sig upp mot solen och sedan böja sig så långt ner att hon kände den svaga doften av tvättsåpa i byxbenen. På ången framför henne speglades rörelsen av tusen deltagare i färgglada kläder. En rad i taget sträckte sig upp mot himlen för att sedan böja sig ner mot marken som om en jättelik regnbågsfärgad våg svepte över området. Situationen påminde för ett ögonblick mer om en karneval i Brasilien än en yogafestival i Västerbotten.

Vågen svepte förbi och lämnade deltagarna ihopvikta som fällknivar på ången. Alla deltagare utom en. #MillitantVegan, Stellas säkerhetsansvarige, hade inte följt med i solhälsningen utan stod ensam kvar upprätt och tittade oroligt mot kullarna.

“Släpp allt som hindrar er från att njuta av att vara här och nu.” Stellas röst bar från toppen på ången ända ner till stadsparken. Rösten skulle burit lika långt uppåt bergen till om inte bruset från vattenfallet tagit över på andra sidan kullen.

“Inom yoga pratar vi om ett högre medvetande.” Hon vandrade bakåt i raderna av yogis för att rätta till vinkeln på en deltagares höft här eller justera linjen mellan nacken och ryggen på en deltagare där. “En plats där man är ett med nuet, där allting upplevs till det yttersta.” Hon harklade sig och stod emot impulsen att nypa sig i armen. Känslan av överklighet började släppa och det kändes faktiskt naturligt att själv leda de gurus hon tidigare bara läst om i yogatidningar.

“I ditt högre medvetande får du tillgång till hela ditt register av intryck och om ingenting annat pockar på uppmärksamhet kan upplevelsen av nuet genomsyra hela ditt väsen.”

#MillitantVegan stirrade fortfarande mot slänten. Enda skillnaden från tidigare var att han nu också kliade sig i huvudet. Hon sorterade bort det som oviktigt.

“För den som verkligen behärskar konsten att fokusera på en sak i taget”, sa hon lite högre, “kan smaken av grönt te upplevas som att vada genom blommorna på Sri Lankas fält. När polyfenolerna slår ut dom fria radikalerna i kroppen efter en djup klunk av det gröna teet blir papillerna på tungan så krispigt känsliga att den lilla klick honung som lösts upp i koppen tas om hand som vore det första gången dom smakade sött. Håren på armarna ställer sig upp redo att känna in världen, fokus i synen förflyttas från lokala små detaljer till en överblick över hela ditt jag.”

Hon gick framåt i leden igen och fångade varje detalj av hur det daggvåta gräset

kittlade mellan tårna.

“Lyckas du nå ett högre medvetande finns det alltså helt nya nivåer av världen att upptäcka även om det är svårt att förklara det närmare än så här eftersom upplevelsen begränsas när man sätter ord på den.”

En vibration i marken avbröt henne. Hon såg hur #MillitantVegan satte sig på huk och undersökte marken med händerna men det fanns inte tid att tänka på det nu. Istället vände hon tillbaka blicken mot deltagarna och fortsatte leda dem genom övningarna som skulle hjälpa dem nå sitt högre medvetande.

De var här nu. De var verkligen här och nu. På festivalen Burnings Sands, i den lilla staden Sjöbotten där yoga blivit så stort att området börjat kallas för Nya Goa. Här och nu var det enda som behövde hennes fokus. Hon drog djupt efter andan och samlade ihop all ångest för det gångna årets konflikt med Vincent och när hon andades ut släppte hon taget om alltihop. Ännu ett andetag lät henne släppa tankarna på förgreningen av Linneas lära. Nästa andetag löste upp stressen att ordna festivalen och där, under alla lager av brus, fick hon kontakt igen med lyckan i att bara få vara.

Hon ställde sig längst fram och föll sömlöst in i övningarna igen. De gick från kobrans position till nedåtgående hunden i den sista solhälsningen och hon kände mer än såg hur deltagarna på fältet följde dem.

Ledare från världens största yogaorganisationer var där. Ledare från världens minsta yogaorganisationer var där. Såväl teve och radio som bloggare och vloggarer var där. Ingen ville missa yogaundret man skapat i staden och vem man än var, en kändis från yogavärlden eller en kändigendis från sociala medier, stoppade man ner näsan i gräset och sköt upp rumpan i luften.

Stella kände vibrationen ännu tydligare med båda handflatorna och de nakna tårna mot marken. Hon misstog den för att komma från energin de skapade tillsammans och förstod inte förrän det var för sent vad som verkligen hände. Det började så svagt, som när du håller handen mot bröstkorgen under ett mantra, men växte snabbt till att vibrera som om en hjord bisonoxar var på väg mot dem. Hon kopplade inte ihop vibrationen med allt som utspelat sig under året förrän #MillitantVegan skrek nerifrån fältet.

“Dom kommer!”

Kullarna som varit ljusst gröna alldeles nyss löstes upp i vitt. Stella bröt formationen och ställde sig upp för att se bättre. “Åh nej, inte nu Vincent. Inte precis just nu.” Från toppen av kullen rusade en våg av vitklädda yogis ner mot dem och bakom den, ännu en våg och

bakom den, ännu en.

“Dom är här!” skrek hon över axeln. “Ta ledarna härifrån. Placera dom innanför muren!”

Om det finns någonting negativt med att nå sitt högre medvetande är det att allting förstärks, även saker som i normala fall skulle gjort sig bättre oförstärkt. När alla receptorer i huden är öppna för input blir våld, till exempel, som en lastbilskrasch för kroppen att ta emot.

Stella ville inte uppleva det som var på väg att hända i extrem detalj och försökte förgäves ta sig ner till en normal nivå av medvetande igen men armén av vitklädda, skrikande yogis var över dem innan hon hann och en knytnäve landade på hennes vänstra kind. Slaget stoppade hennes dirigerande av eleverna och fick hela världen att sjunga.

Tänk hur mycket kraft någon som härdat kroppen med hundratals solhälsningar varje morgon kan koncentrera till en knuten näve. Och hur mycket en så smidig kropp kan vrida in höften i slaget för att höja upp den kraften till x antal gånger. När all den kraften sedan utvinns genom knogarna på en stenhård näve mot hakan, då gör det ont. Jätteont.

Men smärtan var inte värst. Värst var ljudet som spelades upp i extrem detalj. Ljuden från slagfältet skulle hon ta med sig resten av livet. Klaras kvidande röst som om och om igen frågade *hur hamnade jag här* i väntan på att anfallarna skulle nå dem, skriket från #MillitantVegan som höjdes en oktav när en rökelseboll av metall träffade honom nära rotchakrat, och till sist vrålandet av en molotov cocktail som överröstade allt annat när den visslade förbi några centimeter framför hennes ansikte.

Stellas ögon spärrades upp när hon insåg vad det var som flög förbi henne. Sedan slungades hon baklänges av kraften. Stigbygeln i örat vibrerade så kraftig att allt som hördes var ett pip och ett sus.